

кръгъ, следъ това завиваше по другия. Всички като че знаеха привилата на играта и имъ се подчиняваха. Азъ лежахъ наблизу и наблюдавахъ. Колкото бързо и да тичаха еленитъ, нито веднажъ не се пресрещнаха, не се забъркаха.

Цельта на тази игра ми бѣше ясна: младитѣ елени се учеха да правятъ бързи обръщания и да объркватъ следитѣ си, но сигурно това бѣше игра, защото всичкитѣ елени тичаха съ голѣмо увлѣчение. Понѣкога виждахъ, какъ изъ гората излизаше нѣкоя кошута съ децата си и, следъ като почака малко настрана и се понагледа на играта, се вмѣкваше въ играта, като започваше да тича съвсемъ правилно: личеше, че знае правилата на играта. (Сжщо както на хората!)

Като се натичаха, нѣкои елени се отстраняваха, разхождаха се по поляната,

отиваха да пиятъ вода и, следъ кжса почивка, пакъ започваха играта.

„Помня — разказва на друго мѣсто Вилиямъ Лонгъ — какъ презъ единъ слънчевъ день наблюдавахъ две видри,

които се хлѣзгаха съ голѣмо удоволствие по стрѣмнината на единъ глинесть брѣгъ. Стрѣмнината бѣше много грижливо устроена на отвесната страна на единъ владенъ въ рѣката носъ. Тя бѣше много изгладена отъ честото хлѣзгане и постоянното намокряне. Видѣхъ, какъ една отъ видритѣ се появи високо на брѣга, легна на коремъ, пръзулна се въ во-